

# ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ - ਨੰਬਰ ਬਾਈਵਾਂ

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਬੰਧੀ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਪਰਦਾਫ਼ਾਸ਼: ਬਾਅਦਲੀ ਵਰਖਾ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਕਟ ਦੀ ਵਿਧੀਸ਼ਾਸਤ੍ਰੀ ਪੱਧਤੀ

Jeff Pippenger  
2023-12-17

ਉਹ ਵਿਧੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਯਸ਼ਾਯਾਹ ਦੇ ਅੱਠਾਈਵੇਂ ਅਤੇ ਉਨੱਤੀਵੇਂ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਪਛਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਵਿਧੀ ਨੂੰ "ਲਾਈਨ ਉੱਤੇ ਲਾਈਨ" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਵਾਕਯ ਅਠਾਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੂਤ ਉਤਰਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉਸ ਉਤਰਾਉ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜੋ ਉਸ ਨੇ 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਦੋਹਾਂ ਹੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦੇ ਉਤਰਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬਾਬਲ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪੁਕਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮੁੜ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਦੋਹਾਂ ਹੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਘਟਨਾ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਉਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵ-ਪੱਧਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਵੇਂ 1840 ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ "ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਹਰ ਮਿਸ਼ਨ ਸਟੇਸ਼ਨ" ਤੱਕ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਦੀ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਗਿਆ। ਜੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਐਸੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਦੂਜੇ ਹਾਏ ਦੇ ਇਸਲਾਮ ਉੱਤੇ ਲਗਾਈ ਗਈ ਇੱਕ ਰੋਕ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਤੀਜੇ ਹਾਏ ਦੇ ਇਸਲਾਮ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਗਈ।

11 ਅਗਸਤ, 1840 ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਮਰਥਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਹੋਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ 1798 ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਮਰਥਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਹੋਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ 1989 ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਹ-ਚਲਾਈ ਦਾ ਮੁੱਖ ਨਿਯਮ 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਨੂੰ ਪੁਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਯਮ "ਇੱਕ ਦਿਨ ਇੱਕ ਸਾਲ" ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਸੀ। ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਹ-ਚਲਾਈ ਦਾ ਮੁੱਖ ਨਿਯਮ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਪੁਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚਾਈ "ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ" ਲਿਆਂਦੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਸਥਾਪਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਅੰਤ ਦੀ ਚਿਤ੍ਰਕਾਰੀ ਆਰੰਭ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਤਿਹਾਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਂਦਾ ਹੈ। 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਘਟਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਕਿ ਉਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਹੀ ਵੇਮਾਰਕ ਦੇ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਾਨਤਰ ਸਨ। 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਦੀ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਜੋ ਗੱਲ ਪਹਿਚਾਣੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਇਤਨੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿੰਨੀ ਕਿ ਮਿਲਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਪੱਧਤੀ ਦੀ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਸੀ।

"ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੇ ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਪੂਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਗੱਲ ਜਾਣੀ ਗਈ, ਤਦੋਂ ਭੀੜਾਂ ਦੇ ਭੀੜ ਮਿਲਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਸਹੀਤਾ ਬਾਰੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਆਗਮਨ ਅੰਦੋਲਨ ਨੂੰ ਅਦਭੁਤ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਮਿਲੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਪਦ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਮਿਲਰ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਏ, ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ 1840 ਤੋਂ 1844 ਤੱਕ ਇਹ ਕਾਰਜ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਫੈਲ ਗਿਆ।" The Great Controversy, 335.

11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਨੂੰ ਮਾਪਿਆ ਜਾਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ "ਵਿਵਾਦ" ਸੱਚੀ ਜਾਂ ਝੂਠੀ ਵਿਧੀ-ਵਿਧਾਨ ਬਾਰੇ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਹੈ। ਮਿਲਰਾਈਟ ਅੰਦੋਲਨ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ 1843 ਅਤੇ 1850 ਦੇਵੇਂ ਚਾਰਟਾਂ ਉੱਤੇ ਦਰਸਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਪ੍ਰਭੂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹਬੱਕੁਕ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਜੋਂ ਵੀ। ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼, ਜੋ "ਮਿਲਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਰਾਹੀਂ" ਉਤਪੰਨ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ "ਅਦਭੁਤ ਪ੍ਰੇਰਕ ਸ਼ਕਤੀ" ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਕੀਤਾ, ਉਹ

ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਚਾਰਟਾਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਚਾਰਟਾਂ ਉੱਤੇ ਦਰਸਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਰ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਛਾਣਿਆ ਅਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਚਾਰਟ ਹੱਥਕੁਕ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਸਨ ਕਿ ਮਿਲਰ ਦੀ ਵਿਧੀ-ਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਵਚਨ ਵਿੱਚ "ਫੱਟੀਆਂ" ਉੱਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਮਾਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਹੱਥਕੁਕ ਅਧਿਆਇ ਦੇ, ਯਸ਼ਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ ਸਤਾਈ ਦੇ "ਵਿਵਾਦ" ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਉੱਤੇ ਖੜਾ ਰਹਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਬੁਰਜ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਾਇਨਾਤ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੇਖਣ ਲਈ ਨਿਹਾਰਦਾ ਰਹਾਂਗਾ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਜਦ ਮੈਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੀ ਉੱਤਰ ਦੇਵਾਂਗਾ।  
ਹੱਥਕੁਕ 2:1.

ਇਸ ਆਇਤ ਵਿੱਚ "reproved" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਤਰਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ' ਜਾਂ 'ਵਿਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।' ਹੱਥਕੁਕ, ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਚਲਹਿਤ ਦੇ ਪਹਿਰੇਦਾਰਾਂ ਦੇਹਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨਾਲ ਤਰਕ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੀ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਚਾਰਟਾਂ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਹਿਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਉੱਤਰ "ਹੱਥਕੁਕ ਦੀਆਂ ਦੋ ਤਖ਼ਤੀਆਂ" ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਲੜੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਸੀ। ਚਾਰਟ ਅਤੇ ਇਹ ਲੜੀ ਉਹਨਾਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਧੀ-ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਉੱਤੇ ਨਿਰਮਿਤ ਸਨ। ਹੱਥਕੁਕ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵਿਧੀ-ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਉਸ ਗੱਲ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਉਪਯੋਗ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਮੁੱਦੇ ਦੀ ਵੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ "ਵਿਵਾਦ" ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਅਗਾਂਹ ਚਲ ਕੇ ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਵਰਗਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਹਿਰੇਦਾਰੀ ਉੱਤੇ ਖਲੋਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੀਨਾਰ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਠਹਿਰਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਵੇਖਾਂਗਾ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਠਪਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੀ ਉੱਤਰ ਦੇਵਾਂ। ਤਦ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਖਿਆ, ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਲਿਖ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਫੱਟਿਆਂ ਉੱਤੇ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਲਿਖ, ਤਾਂ ਜੋ ਜੇਹੜਾ ਉਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੇ ਉਹ ਦੌੜ ਸਕੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ ਹਾਲੇ ਨਿਯਤ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੈ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੋਲੇਗਾ ਅਤੇ ਝੂਠਾ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰੇਗਾ; ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਦੇਰ ਲਗਾਵੇ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਆਵੇਗਾ, ਇਹ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਵੇਖੋ, ਜਿਸ ਦਾ ਮਨ ਅਹੰਕਾਰ ਨਾਲ ਉੱਚਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਿੱਧਾ ਨਹੀਂ; ਪਰ ਧਰਮੀ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਜੀਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਹੱਥਕੁਕ 2:1-4.

ਇੱਕ ਵਰਗ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਵਰਗ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫਰੀਸੀ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਲੀਆ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਰੀਸੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਪੱਧਰੀ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਰਸਮ ਅਤੇ ਪਰੰਪਰਾ ਉੱਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਰੀਸੀ ਉਸ ਧਾਰਮਿਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਝੁੰਡ ਉੱਤੇ ਕਾਬੂ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਨੁਕ੍ਰਮਿਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਸ਼ਾਸਨ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਰੱਖਿਅਕ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੱਚ ਦੀ ਸਲੀਬੀ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀਦਾਰ ਹੋਏ। ਯਸ਼ਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ ਸਤਾਈ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ "ਬਹਿਸ" ਸੱਚੀ ਅਤੇ ਝੂਠੀ ਬਾਈਬਲੀ ਪੱਧਰੀ ਬਾਰੇ ਹੈ। ਇਸ "ਬਹਿਸ" ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਪੱਖ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਐਲੀਆਹ ਦੀ ਪੱਧਰੀ ਦਾ ਅਨੁਸਰਣ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਧਰਮ-ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਪ੍ਰਣਾਲੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸਨਹੇਡ੍ਰਿਨ ਹੈ।

ਸਤਾਈਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਵਿਵਾਦ" ਤਦ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ "ਠਹਿਰਾਂਦਾ ਹੈ," ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ "ਪੂਰਬੀ ਪੱਠ ਦੇ ਦਿਨ" ਵਿੱਚ "ਆਪਣੀ ਤਿੱਖੀ ਪੱਠ" ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹੈ। "ਮਾਪ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਫੁੱਟ ਨਿਕਲੇਗੀ, ਤੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਕਰੇਗਾ: ਉਹ ਪੂਰਬੀ ਪੱਠ ਦੇ ਦਿਨ ਆਪਣੀ ਤਿੱਖੀ ਪੱਠ ਨੂੰ ਠਹਿਰਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਸੇ ਰਾਹੀਂ ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਬਚੀ ਦਾ ਪ੍ਰਾਯਸ਼ਚਿੱਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।" "ਪ੍ਰਾਯਸ਼ਚਿੱਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਪਾਪ ਦਾ ਕਫ਼ਾਰਾ ਹੋਣਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਂਚੀ ਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਦੇ ਮਿਟਾਏ ਜਾਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿਧੀ ਉੱਤੇ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਕਸੌਟੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ ਤੇ ਪਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਮਿਟਾਏ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਕਸੌਟੀ ਵਜੋਂ ਇਲਿਆਹ ਦੀ ਵਿਧੀ ਮਸੀਹ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਸਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ

ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ (ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਨੇ ਇਲਿਆਹ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ), ਉਹ ਯਿਸੂ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਲਾਭਾਨਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੇ।

ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਯਿਸੂ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹੀ ਬਚਨ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ, ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਨੂੰ "ਤਾਜਗੀ" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ "ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ" ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਤੇਬਾ ਕਰੋ ਅਤੇ ਮਨ ਫੇਰੋ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਮਿਟਾਏ ਜਾਣ, ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵੱਲੋਂ ਤਾਜਗੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਆਉਣ; ਅਤੇ ਉਹ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਭੇਜੇਗਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪ੍ਰੇਰਿਤਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 3:19, 20.

ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਇਹ ਪਛਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਦੂਤ ਖੱਲੇ ਉਤਰਾ ਸੀ, 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਨੂੰ, ਉਹ "ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਘੱਟ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।" ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਦੂਤ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਖੱਲੇ ਉਤਰਾ, ਉਹ ਵੀ "ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਘੱਟ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।" ਉਸ ਦਾ ਉਤਰਨਾ, ਦੋਹਾਂ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਵਿੱਚ, ਸੱਚੀ ਜਾਂ ਝੂਠੀ ਵਿਧੀ-ਵਿਧਾਨ ਉੱਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ "ਵਿਵਾਦ" ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਪੁਸਤਕ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖਾਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਗਲੀਲ ਵਿੱਚ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਮਾਸ ਖਾਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਲਹੂ ਪੀਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਉਸ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਹ ਰੋਟੀ ਹੈ ਜੋ ਆਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਖੱਲੇ ਉਤਰੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੋੜ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਚੇਲੇ ਗੁਆਏ, ਅਤੇ ਜੇ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ, ਉਹ ਕਦੇ ਮੁੜ ਨਾ ਆਏ। ਜੇ ਛੱਡ ਕੇ ਗਏ, ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਉਸ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਦੀ ਝੂਠੀ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ, ਸਹੀ ਆਤਮਿਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ। ਯਸਾਯਾਹ ਸਤਾਈ ਦਾ "ਵਿਵਾਦ" ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਈ ਗਵਾਹ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਬਾਈਬਲੀ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਦੀ ਇੱਕ ਸਥਾਪਿਤ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ, ਏਲੀਆਹ ਦੇ ਦੂਤ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਧੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਟੱਕਰ ਵਿੱਚ, ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਵਾਅਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਚੁਣੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਜਾ ਦੇ ਕ੍ਰਮਵੱਧੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਸੇ ਹੁੰਦੇ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾਤਮਕ ਸੰਬੰਧ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ "ਜੇ ਪਿਛਲੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਨਹੀਂ ਸਨ।" ਹੋਰ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ "ਵਿਵਾਦ" ਉਸ ਸਮੇਂ-ਅਵਧੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਸਦਾ ਹੀ ਅੰਤ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਾਲ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹੀ "ਵਿਵਾਦ" ਸਾਡੇ ਪਿਤਰਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੇਵੀਆਂ ਛੱਬੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮੰਨਣਾ ਅਤੇ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ।

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਨੌਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਉਸ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਗਿਆਰਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਯਸਾਯਾਹ ਸਤਾਈ ਵਿੱਚ ਉਸ ਅਵਧੀ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ "ਕਿਲਾਬੰਦ ਸ਼ਹਿਰ ਉਜਾੜ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਵਸੋਬਾ ਤਿਆਗਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਜੰਗਲ ਵਾਂਗ ਛੱਡਿਆ ਜਾਵੇਗਾ; ਉੱਥੇ ਬੱਛੜਾ ਚਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਲੇਟੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਨੂੰ ਚੱਟ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਡਾਲੀਆਂ ਸੁੱਕ ਜਾਣਗੀਆਂ, ਤਦ ਉਹ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ; ਔਰਤਾਂ ਆ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਨਾਲ ਸਾੜਣਗੀਆਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ; ਇਸ ਲਈ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਦਇਆ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਚਿਆ ਹੈ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਕਿਰਪਾ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਵੇਗਾ।"

ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਉੱਤੇ "ਕੋਈ ਕਿਰਪਾ" ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਗਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਝੂਠੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਦੇ "ਜੰਗਲ" ਕਾਲ ਦਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਵਾਇਆ। ਫਿਰ ਉਹ "ਸਮਝ-ਰਹਿਤ ਲੋਕ" ਬਣ ਗਏ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ "ਗੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਨਗਰੀ" ਰਹੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਉਹ ਨਗਰੀ "ਉਜਾੜ" ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ "ਵਸਾਹਟ" ਬਣ ਗਈ ਜੋ "ਛੱਡੀ ਹੋਈ" ਸੀ। ਉਹ ਸੋਦਮ ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੀ ਨਗਰੀ ਦੀ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਪਈਆਂ ਮੁਰਦੀਆਂ ਸੁੱਕੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਬਣ

ਗਈ। ਜਦੋਂ ਫਿਰ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਉੱਠਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਰਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਕਾਲ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ "ਵਿਵਾਦ" ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਇਸ ਗੱਲ ਬਾਰੇ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ Elijah ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। 1863 ਵਿੱਚ, Adventism ਦੇ ਪਿਤਰਾਂ ਨੇ Moses ਦੇ "seven times" ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ, ਜੋ Elijah ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਜੁਲਾਈ 2023 ਤੋਂ ਆਰੰਭ ਕਰਦਿਆਂ, ਯਸਾਯਾਹ ਸਤਾਈ ਦੇ ਸੁੱਕੇ ਹੋਏ ਡਾਲਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਰਣੈ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਗਲੀਲ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ 1863 ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ, ਨਾਲ ਹੀ 11 ਸਤੰਬਰ 2001 ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ, ਦੁਹਰਾਉਣਗੇ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਹੱਥਕੁਕ ਅਧਿਆਇ ਦੋ, ਅਤੇ ਯਸਾਯਾਹ ਸਤਾਈ, ਅਤੇ ਇਲੀਆਹ, ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਅਤੇ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਰਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਦੁਹਰਾਈਏ, ਇਸ ਦੀ ਥਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਤੋਂ ਲਾਭ ਉਠਾਈਏ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਆ ਪਏ ਹਨ।

ਹੁਣ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਉਦਾਹਰਣ ਵਾਸਤੇ ਵਾਪਰੀਆਂ; ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਡੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਲਈ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਆ ਪਹੁੰਚੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਕੋਈ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਖੜਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੇ ਕਿ ਕਿਤੇ ਉਹ ਡਿੱਗ ਨਾ ਪਏ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਪਰਖ ਨਹੀਂ ਆਈ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਸਾਂਝੀ ਨਾ ਹੋਵੇ; ਪਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਹੈ, ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਸਮਰਥਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਰਖੇ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ; ਸਗੋਂ ਪਰਖ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਬਚ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਰਾਹ ਵੀ ਕਰੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਹਾਰ ਸਕੋ। ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੇ ਅਤਿ ਪ੍ਰਿਯੇ, ਮੁਰਤੀਪੂਜਾ ਤੋਂ ਭੱਜੋ। ਮੈਂ ਬੁੱਧੀਵਾਨਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਾਂਗ ਬੋਲਦਾ ਹਾਂ; ਜੇ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਹੀ ਪਰਖੋ। 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 10:11-15.

ਪਵਿੱਤਰ ਕਾਰਜ-ਵਿਧੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ। ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼, ਜਦੋਂ ਆਤਮਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਖਾਧਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਇੱਕ ਤਜਰਬਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਉੱਤਮ ਜਣਿਆਂ ਦੀ ਦਾਲ-ਅਨਾਜ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ਨੇ ਹੋਰ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਹੱਟੇ-ਕੱਟੇ ਚਿਹਰੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਪਰ ਹੱਥਕੁਕ ਦੇ ਦੂਜੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਠੋਕਰ ਦਾ ਪੱਥਰ ਅਹੰਕਾਰ ਹੈ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਐਸਾ ਸਮਾਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਸੱਚੀ ਕਾਰਜ-ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਟਾਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਅਤੇ ਦੂਤ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਖਾਣ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੁਣ ਹੈ!

"ਸਾਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦੀ ਉਡੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਉਹ ਸਭਨਾਂ ਉੱਤੇ ਆ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਕਿਰਪਾ ਦੀ ਓਸ ਅਤੇ ਵਰਖਾ ਨੂੰ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਵਰ੍ਹਦੀ ਹੈ, ਪਛਾਣਣਗੇ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀਆਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਦਇਆਵਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਇਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰੀਏ, ਤਦ ਹਰ ਇਕ ਵਾਅਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ। 'ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਰਤੀ ਆਪਣੀ ਕੋਮਲ ਕਲੀ ਨਿਕਾਲਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਗ਼ ਉਸ ਵਿੱਚ ਬੀਜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਗਣ ਦੱਦਾ ਹੈ; ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਯਹੋਵਾਹ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨੂੰ ਸਭ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਗਾਏਗਾ।' ਯਸਾਯਾਹ 61:11. ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ।" The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਬਚਨ ਨੇ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀਆਂ ਮਹਾਨ ਇਮਾਰਤਾਂ ਢਾਹ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਠਾਰ੍ਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਦੂਤ ਉਤਰੇਗਾ ਅਤੇ "ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਠਾਰ੍ਹਾਂ, ਆਇਤਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਤੱਕ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ।" ਯਸਾਯਾਹ ਸਤਾਈ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ "ਪੂਰਬੀ ਪਵਨ ਦੇ ਦਿਨ" ਵਜੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹੀ ਉਹ ਸਮਾਂ ਹੈ ਜਦੋਂ "ਪ੍ਰਚੰਡ ਪਵਨ" ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। "In measure, when it shooteth forth, thou wilt debate with it: he stayeth his rough wind in the day of the east wind." ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਉਸੇ ਹੀ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ।

“ਉਸ ਸਮੇਂ, ਜਦੋਂ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਕੰਮ ਸਮਾਪਤੀ ਵੱਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸੰਕਟ ਆ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਹੋਣਗੇ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਰੋਕੇ ਰੱਖੇ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਜੋ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਰੁਕਾਵਟ ਨਾ ਪਏ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ ‘ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ,’ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵੱਲੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਤਾਜ਼ਗੀ, ਆਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਵੇ, ਅਤੇ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਅਡੋਲ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰੇ ਜਦੋਂ ਸੰਤ ਆਖਰੀ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਉਡੇਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ।” *Early Writings*, 85.

ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਜਿਸ ਨੇ ਕੌਮਾਂ ਨੂੰ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਆਈ ਜਦੋਂ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਵਰ੍ਹਣ ਲੱਗੀ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਨੇ ਕੌਮਾਂ ਨੂੰ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਰੋਕੀ ਗਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਯਸਾਯਾਹ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ “ਆਪਣੀ ਤਿੱਖੀ ਅੰਧੀ ਨੂੰ ਰੋਕ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।” ਉਹ ਤਿੱਖੀ ਅੰਧੀ ਪੂਰਬੀ ਹਵਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਛਿੜਕਣ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਕੰਮ ਸਮਾਪਤੀ ਵੱਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਉਹ ਹਵਾ ਰੋਕੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਮੋਹਰ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। “ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ” ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਤਿੱਖੀ, ਅਰਥਾਤ ਪੂਰਬੀ ਹਵਾ, ਜੋ ਇੱਕ ਸੌ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਮੋਹਰ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਰੋਕੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦੇ ਸੱਤਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਹਵਾਵਾਂ ਹਨ।

ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਚਾਰ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਾਂ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਚਾਰਾਂ ਹਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕੀ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਨਾ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ, ਨਾ ਸਮੁੰਦਰ ਉੱਤੇ, ਅਤੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰੁੱਖ ਉੱਤੇ ਹਵਾ ਵੱਗੇ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੂਤ ਨੂੰ ਪੂਰਬ ਵੱਲੋਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਜੀਉਂਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮੋਹਰ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ ਹਾਨੀ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ, ਧਰਤੀ ਨੂੰ, ਨਾ ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਨਾ ਰੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਹਾਨੀ ਪਹੁੰਚਾਓ, ਜਦ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਮੱਥਿਆਂ ਉੱਤੇ ਮੋਹਰ ਨਾ ਲਾ ਲਈਏ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 7:1-3.

ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਉੱਤੇ ਮੋਹਰ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਘਟਨਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਮਸੀਹ ਦੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਵਿਜੈਮਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਮਸੀਹ ਨੇ, ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਉਸੇ ਇੱਕ ਵਾਰ, ਇੱਕ ਗਏ ਉੱਤੇ ਸਵਾਰੀ ਕੀਤੀ (ਜੋ ਇਸਲਾਮ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ), ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਰਸ ਨੇ ਜਲੂਸ ਨੂੰ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚੱਲਿਆ। ਸਿਸਟਰ ਵ੍ਹਾਈਟ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਲਾਜ਼ਰਸ ਨੂੰ ਮੋਹਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਦੀ ਹੈ।

“ਲਾਜ਼ਰਸ ਕੋਲ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਮਸੀਹ ਦਾ ਇੱਕ ਦਇਆਪੂਰਣ ਉਦੇਸ਼ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਵੱਲ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ ਸਨ। ਉਹ ਠਹਿਰਿਆ ਰਿਹਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਲਾਜ਼ਰਸ ਨੂੰ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਗਾ ਕੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹਠੀਲੇ, ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਹੋਰ ਇੱਕ ਸਬੂਤ ਦੇ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ‘ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਅਤੇ ਜੀਵਨ’ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ, ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਦੀਆਂ ਗਰੀਬ, ਭਟਕਦੀਆਂ ਭੇੜਾਂ ਨੂੰ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੱਡ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਣਤੇਬਾ ਅਵਸਥਾ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦਾ ਹਿਰਦਾ ਟੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਮਨ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਦੇਵੇ ਕਿ ਉਹੀ ਪੁਨਰਸਥਾਪਕ ਹੈ, ਉਹੀ ਇਕਲੌਤਾ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਅਮਰਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਐਸਾ ਸਬੂਤ ਹੋਣਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਜਾਜਕ ਗਲਤ ਅਰਥ ਨਾ ਲਗਾ ਸਕਣ। ਇਹੀ ਬੈਥਨੀ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਦੇਰੀ ਦਾ ਕਾਰਣ ਸੀ। ਇਹ ਮਹਾਨਤਮ ਅਚਰਜਕਾਰੀ ਕਰਾਮਾਤ, ਲਾਜ਼ਰਸ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣਾ, ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦਿਵਯਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮੋਹਰ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸੀ।” *The Desire of Ages*, 528, 529.

18 ਜੁਲਾਈ, 2020 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਠਹਿਰਾਓ ਦਾ ਸਮਾਂ ਉਸ ਠਹਿਰਾਓ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮਸੀਹ ਨੇ ਲਾਜ਼ਰ ਨੂੰ ਜੀਉਂਦਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਵਾਕ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰਾਂ ਦਾ ਠਹਿਰਾਓ-ਸਮਾਂ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਉੱਤੇ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਦੋ ਗਵਾਹ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਮੁਰਦੇ ਪਏ ਰਹੇ। ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਲਾਜ਼ਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਠਹਿਰਾਓ-ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੀਉਂਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜੀਉਂਦੇ ਹੋਣ ਉਪਰੰਤ ਉਹ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਜਲੂਸ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮੋਹਰ” ਅਤੇ ਉਸ “ਮੁਕੁਟਧਾਰੀ ਅਚਰਜ-ਕੰਮ” ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦਿਵਯਤਾ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਮੋਹਰ ਲਗਾਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਵੇਲੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਚਾਰ ਹਵਾਵਾਂ—ਪੂਰਬੀ ਹਵਾ, ਉਹ ਪ੍ਰਚੰਡ ਹਵਾ, ਜੋ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਆਈ ਸੀ—ਰੋਕ ਕੇ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਉਸ ਘੜੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਹਵਾਵਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਤੇਰਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਜਾਨਵਰ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਤਿਕਾਰਕ ਨਿਆਂ ਲਿਆਉਣ। ਹੁਣ ਉਹ ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਚਾਰ ਦੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਉਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਫਿਸਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਮੁਹਰਬੰਦੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਰਹੇ ਹਨ। ਪੂਰਬੀ ਹਵਾ ਦੇ ਦਿਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਗੰਭੀਰ ਹਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਟੈਸਟਿਮੋਨੀਜ਼, ਖੰਡ ਨੌਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਖੰਡ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਬਚਨ ਸਫ਼ਾ ਗਿਆਰਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਨੌਂ-ਗਿਆਰਾਂ" 'ਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਹੈ, "ਅੰਤਿਮ ਸੰਕਟ", ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਭਾਗ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅਧਿਆਇ ਵੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਹੈ, "ਰਾਜੇ ਦੇ ਆਉਣ ਲਈ"।

ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਭਾਗ ਅਤੇ ਸਿਰਲੇਖ ਨਾਲ ਉਸ ਖੰਡ ਨੂੰ ਸੰਕਲਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਪਾਦਕਾਂ ਨੇ ਜਾਣ-ਬੁੱਝ ਕੇ ਹੇਰਾਫੇਰੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ; ਤਾਂ ਵੀ, ਰਾਜੇ ਦਾ ਆਉਣਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਦੂਲੇ ਦੇ ਆਉਣ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਦੱਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਸੰਕਟ ਨਾਲ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੇ ਭਾਂਡਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਜਾਂ ਘਾਟ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਤਪੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦਾ ਸੰਕਟ ਹੁਣ ਆ ਪਹੁੰਚ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ—ਦੱਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਲਈ ਆਖਰੀ ਸੰਕਟ। ਉਸ ਸੰਕਟ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਤੇਲ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਤੇਲ ਕੇਵਲ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਸ ਦੀ ਸਟੀਕ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸਹੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਵੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸਹੀ ਚਰਿੱਤਰ ਵੀ ਹੈ।

ਸਹੀ ਪੱਧਤੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸਹੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼, ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਰਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਹੀ ਚਰਿੱਤਰ ਉਤਪੰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਆਖਰੀ ਸੰਕਟ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਚਰਿੱਤਰ ਉਹ ਚਰਿੱਤਰ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮੋਹਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੋਹਰ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਪੂਰਬੀ ਹਵਾ ਦੇ ਦਿਨ ਦੇ ਆਗਮਨ ਤੋਂ, 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ, ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਫਿਰ ਖਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਖਾਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਖਾਣਾ, ਇਹ ਯਸਾਯਾਹ ਦੇ "ਵਿਵਾਦ" ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਬੱਕੂਕ ਦੇ ਉਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਕਿ ਪਹਿਰੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਤਰਕ ਵਿੱਚ ਕੀ ਉੱਤਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੱਤੀ ਪੱਚੀ ਅਤੇ ਹਬੱਕੂਕ ਦਾ ਦੇਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਵਰਗਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੇਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ, ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਲਗਭਗ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ।

ਉਹ ਠਹਿਰਾਓ ਦਾ ਸਮਾਂ ਖੰਡ ਨੌਂ ਦੇ ਉਸ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਤੋਂ ਲਏ ਇੱਕ ਅੰਸ਼ ਰਾਹੀਂ, ਜਿੱਥੇ ਪੌਲੁਸ ਹਬੱਕੂਕ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਦੀ ਆਯਤ ਚਾਰ ਦਾ ਪਰਿਭਾਸ਼ੀਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਲੇਖ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਹਬੱਕੂਕ ਦੇ ਨੂੰ ਤੀਸਰੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਹੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਅੱਤ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਮਹਾਂਯਾਜਕੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਜੇਤ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪੌਲੁਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮਹਾਂਯਾਜਕੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਣ ਵਿੱਚ ਹਬੱਕੂਕ ਦੇ ਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਮਸੀਹ ਦੀ ਅਤਿ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੀ ਚਲਣ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਪੌਲੁਸ ਵੱਲੋਂ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ, ਹਬੱਕੂਕ ਅਤੇ ਮੱਤੀ ਦਾ ਹੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਉਹ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ ਜੋ 18 ਜੁਲਾਈ, 2020 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਹਬੱਕੂਕ ਦੇ ਦੀ ਆਖਰੀ ਆਯਤ ਮਿੱਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ:

ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਪਵਿੱਤਰ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਹੈ; ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਚੁੱਪ ਰਹੇ। ਹਬੱਕੂਕ 2:20.

ਟੈਸਟਿਮੋਨੀਜ਼, ਖੰਡ ਨੌਂ, ਸਫ਼ਾ ਗਿਆਰਾਂ (ਨੌਂ-ਗਿਆਰਾਂ) ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਦੱਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਕਥਾ, ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਹਬੱਕੂਕ ਅਤੇ ਮੱਤੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ, ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਕਟ ਅਤੇ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001, ਜਦੋਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਬੰਧੀ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

"ਭਾਗ 1—ਰਾਜੇ ਦੇ ਆਗਮਨ ਲਈ"

“ਹੋਰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਜੇ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਉਹ ਆਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ।” ਇਬਰਾਨੀਆਂ 10:37.”

“ਅੰਤਿਮ ਸੰਕਟ”

“ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਜੀ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸਮਿਆਂ ਦੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਪੂਰੇ ਹੋ ਰਹੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦਾ ਆਗਮਨ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਜੀ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਆਤਮਾ ਧੀਰੇ-ਧੀਰੇ ਪਰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ ਤੇ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਤਿਰਸਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਮਹਾਂਮਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਦੰਡ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆ ਡਿੱਗੇ ਹਨ। ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਉੱਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵਿਪਤੀਆਂ, ਸਮਾਜ ਦੀ ਅਸਥਿਰ ਹਾਲਤ, ਯੁੱਧ ਦੀਆਂ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ, ਅਸੁਖ ਸੰਕੇਤ ਹਨ। ਇਹ ਅਤਿ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲੀਆਂ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਪੂਰਵ-ਸੂਚਨਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।”

“ਬੁਰਾਈ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸੁਦ੍ਰਿੜ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਆਖਰੀ ਮਹਾਨ ਸੰਕਟ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜਲਦੀ ਹੀ ਵੱਡੇ ਬਦਲਾਵ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਘਟਨਾਕ੍ਰਮ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਵਾਪਰਨਗੇ।

“ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਜੇ ਹਾਲਤ ਹੈ, ਉਹ ਦਿਖਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੰਕਟਮਈ ਸਮੇਂ ਸਾਡੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਆ ਪਹੁੰਚੇ ਹਨ। ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਅਖ਼ਬਾਰ ਨਿਕਟ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੇ ਸੰਕੇਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਪਏ ਹਨ। ਡਿੱਠੀਆਂ ਡਾਕਾਟੀਆਂ ਬਾਰੰਬਾਰ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੜਤਾਲਾਂ ਆਮ ਹਨ। ਹਰ ਪਾਸੇ ਚੋਰੀਆਂ ਅਤੇ ਕਤਲ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੈਤਾਂ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਆਏ ਮਨੁੱਖ ਪੁਰਸ਼ਾਂ, ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਅਤੇ ਨਿੱਘੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਬੁਰਾਈ ਦੇ ਮੋਹ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ।

“ਵੈਰੀ ਇਨਸਾਫ਼ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਣ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਆਰਥੀ ਲਾਭ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਨਾਲ ਭਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ”

“ਨਿਆਂ ਦੂਰ ਖੜਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਚਾਈ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਮਤਾ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ।’ ਯਸਾਯਾਹ 59:14। ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਭੀੜਾਂ ਐਸੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਗਰੀਬੀ ਅਤੇ ਦਰਦਨਾਕ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਜੀ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਲਗਭਗ ਭੋਜਨ, ਆਸਰਾ ਅਤੇ ਵਸਤੂ ਤੋਂ ਵਿਹੁਣੀਆਂ; ਜਦਕਿ ਉਹਨਾਂ ਹੀ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਐਸੇ ਲੋਕ ਵੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਦਿਲ ਦੀ ਇੱਛਾ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਹੈ, ਜੋ ਵਿਲਾਸਤਾ ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਂਦੇ ਹਨ, ਆਪਣਾ ਧਨ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਾਜ-ਸਜਾਏ ਹੋਏ ਘਰਾਂ ਉੱਤੇ, ਨਿੱਜੀ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਉੱਤੇ, ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਬੁਰਾ, ਇੰਦ੍ਰੀਅਕ ਵਾਸਨਾਵਾਂ ਦੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਉੱਤੇ, ਮਦਿਰਾ, ਤਮਾਕੂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਐਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉੱਤੇ ਖਰਚ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਮਗਜ਼ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਮਨ ਨੂੰ ਅਸੰਤੁਲਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਭੁੱਖੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚੜ੍ਹ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਜੁਲਮ ਅਤੇ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਰਾਹੀਂ ਮਨੁੱਖ ਵਿਸ਼ਾਲ ਧਨ-ਦੌਲਤ ਦੇ ਅੰਬਾਰ ਇਕੱਠੇ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।”

“ਇੱਕ ਮੌਕੇ ‘ਤੇ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਰਾਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਮਾਰਤਾਂ ਮੰਜ਼ਿਲ ਉੱਤੇ ਮੰਜ਼ਿਲ ਚੜ੍ਹਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਆਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਉੱਠ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਬਾਰੇ ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਅੱਗ-ਰੋਧਕ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਨਿਰਮਾਤਿਆਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਲਈ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਇਮਾਰਤਾਂ ਹੋਰ ਉੱਚੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਉੱਚੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਿੰਗੀ ਸਮੱਗਰੀ ਵਰਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਇਹ ਇਮਾਰਤਾਂ ਸਨ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛ ਰਹੇ ਸਨ: ‘ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?’ ਪ੍ਰਭੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ।”

“ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ: ‘ਹਾਏ, ਕਾਸ਼ ਜੇ ਲੋਕ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਸਾਧਨ ਲਗਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖ ਸਕਣ ਜਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹੈ! ਉਹ ਵਿਸ਼ਾਲ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਪਰ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਸ਼ਾਸਕ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਅਤੇ ਉਪਾਇ-ਰਚਨਾ ਕਿੰਨੀ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਣ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਅਤੇ ਮਨ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਣ। ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੇ ਕਰਤੱਬ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਹਟ ਗਈ ਹੈ।”

“ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਉੱਚੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਖੜ੍ਹਦੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਮਹੱਤਵਾਕਾਂਕਸ਼ੀ ਅਹੰਕਾਰ ਨਾਲ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਅਨੰਦਿਤ ਹੋਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਤਿਪਤੀ ਲਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਵਿੱਚ ਈਰਖਾ ਭੜਕਾਉਣ ਲਈ ਧਨ ਵਰਤਣ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਜਿਸ ਧਨ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਵਸੂਲੀ ਰਾਹੀਂ, ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਪੀਸ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਭੁੱਲ ਗਏ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇਕ ਵਪਾਰਕ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਹਰ ਇਕ ਅਨਿਆਈ ਸੌਦਾ, ਹਰ ਇਕ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ੀ ਦਾ ਕੰਮ, ਉੱਥੇ ਦਰਜ ਹੈ। ਸਮਾਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਧੋਖੇ ਅਤੇ ਧਿੱਠਾਈ ਵਿੱਚ ਉਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣਗੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਭੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੰਘਣ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਿੱਖ ਲੈਣਗੇ ਕਿ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਸਹਿਨਸ਼ੀਲਤਾ ਦੀ ਵੀ ਇੱਕ ਸੀਮਾ ਹੈ।”

“ਅਗਲਾ ਦਿਸ਼ ਜੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੰਘਿਆ, ਉਹ ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਦੇ ਇਕ ਭਿਆਨਕ ਸੰਗਨਾਦ ਦਾ ਸੀ। ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉੱਚੀਆਂ ਅਤੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਅੱਗ-ਰੋਧਕ ਇਮਾਰਤਾਂ ਵੱਲ ਵੇਖ ਕੇ ਕਿਹਾ: ‘ਇਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹਨ।’ ਪਰ ਉਹ ਇਮਾਰਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਸਮ ਹੋ ਗਈਆਂ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਰਾਲ ਦੀਆਂ ਬਣੀਆਂ ਹੋਣ। ਅੱਗ ਬੁਝਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਡੀਆਂ ਇਸ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਕਰ ਸਕੀਆਂ। ਅੱਗ ਬੁਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਉਹਨਾਂ ਯੰਤਰਾਂ ਨੂੰ ਚਲਾ ਨਾ ਸਕੇ।” Testimonies, volume 9, 11–13.

ਉਹ “ਵਿਵਾਦ” ਜੋ ਵਿਧੀ-ਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਅਵਧੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਉੱਠਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ 1 ਕਰਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ 1 ਤੋਂ 3 ਤੱਕ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਇਤਿਹਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 6 ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਗਲੀਲ ਦੀ ਸੰਕਟ-ਘੜੀ ਵੇਲੇ, ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ (18 ਜੁਲਾਈ, 2020 ਤੱਕ), ਹੁਣ ਮੁੜ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ—ਵਿਆਪਕ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਮਰੇ ਹੋਏ ਸੁੱਕੇ ਹੱਡੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਪੁਕਾਰਦੀ ਇੱਕ “ਆਵਾਜ਼” ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਸਤਤਾ ਵਿੱਚੋਂ ਜਗਾ ਰਹੀ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਅਗਲੀ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਯਸਾਯਾਹ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਅਠਾਈ ਅਤੇ ਉਨੱਤੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਪਿਛਲੇ ਮੀਂਹ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕਾਰਜ-ਵਿਧੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲਵਾਂਗੇ।

ਤਦ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜੋ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਭੇਜਾਂ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੌਣ ਜਾਵੇਗਾ? ਤਦ ਮੈਂ ਆਖਿਆ, ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ; ਮੈਨੂੰ ਭੇਜ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਜਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਲੋਕ ਨੂੰ ਕਹਿ, ਤੁਸੀਂ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੀ ਸੁਣੋਗੇ, ਪਰ ਸਮਝੋਗੇ ਨਹੀਂ; ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੀ ਦੇਖੋਗੇ, ਪਰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ। ਇਸ ਲੋਕ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਮੋਟਾ ਕਰ ਦੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰੀ ਕਰ ਦੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇ; ਕਿਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਣ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ ਸੁਣਨ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਸਮਝਣ, ਅਤੇ ਮੁੜ ਆਉਣ, ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ। ਤਦ ਮੈਂ ਆਖਿਆ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ? ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਦ ਤੱਕ ਨਗਰ ਬਿਨਾ ਵਸਨੀਕ ਦੇ ਉਜਾੜ ਨਾ ਹੋ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਘਰ ਬਿਨਾ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਨਾ ਰਹਿ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੰਢਾ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਨਾ ਹਟਾ ਦੇਵੇ, ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਤਿਆਗ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਤਦ ਵੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦਸਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਰਹੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੁੜੇਗਾ, ਅਤੇ ਭਸਮ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ; ਜਿਵੇਂ ਤੇਰਬਿੰਬ ਦੇ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਬਲੂਤ ਵਿੱਚ, ਜਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੱਤੇ ਝੜਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਠੂਠ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ; ਤਿਵੇਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬੀਜ ਹੀ ਉਸ ਦਾ ਠੂਠ ਹੋਵੇਗਾ। ਯਸਾਯਾਹ 6:8–13.